

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jiřího Lifky v právní věci žalobce: **J. D.**, bytem N. J., zastoupen JUDr. Tomášem Davidem, advokátem, sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, sídlem Vršovická 65, Praha 10, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 8.2014, č. j. 1324/580/14, 57724/ENV,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 27. 8.2014, č. j. 1324/580/14, 57724/ENV, **se zrušuje a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 11.228,- Kč k rukám JUDr. Tomáše Davida, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí (dále jen „správní orgán I. stupně“), jímž byla žalobci uložena pokuta ve výši 18.000,- Kč za správní delikt podle § 4 písm. c) zákona č. 282/1991 Sb., o České inspekci životního prostředí (dále jen „zákon o ČIŽP“). Toho se měl dopustit tím, že na pozemku určeném k plnění funkcí lesa parc. č. ..., k. ú. B., jehož je vlastníkem, ke dni 12. 10. 2012 neusiloval při hospodaření v lese o to, aby funkce lesa byly plněny rovnoměrně a trvale a neprovedl včasné opatření k předcházení a zabránění působení škodlivých činitelů na les, konkrétně neprovedl včasné vytěžení a následnou účinnou asanaci 44 ks stromů částečně nebo zcela opuštěných lýkožroutem smrkovým.

Pokud jde o otázku zavinění, uvedl žalobce, že se vždy snažil činit veškeré kroky nezbytné pro ochranu funkcí lesa. V minulosti smrky napadené kůrovcem opakovaně postupně odtěžoval, avšak v roce 2012 v důsledku extrémně vhodných podmínek pro množení škůdců v lese nebylo možné šíření lýkožrouta zcela zabránit. K prokázání svého tvrzení o podmínkách šíření lýkožrouta na severní Moravě v roce 2012 žalobce navrhl provést důkaz Zpravodajem ochrany lesa z roku 2013 a odborným článkem. Žalobce tvrdí, že byl postižen za správní delikt založený na objektivní odpovědnosti, avšak zároveň uvádí, že vynaložil veškeré úsilí, které po něm bylo možné rozumně požadovat, aby šíření lýkožrouta zabránil. Konkrétně upozornil, že na jaře roku 2012 napadené stromy odtěžoval, avšak v létě téhož roku již napadené stromy z lesa odstraňovat nemohl, neboť bylo nutné za sucha uklidit pole, aby se mohlo na podzim zasít. K těmto okolnostem žalovaný ve svém rozhodnutí nijak nepřihlédl.

Žalobce též tvrdí, že na pozemcích ve stejné oblasti, kde hospodaří Lesy České republiky, s. p., dochází k daleko horším prohřeškům na úseku ochrany lesů. Správní orgán I. stupně ovšem státní podnik za závažné prohřešky nepokutuje a pouze šikanuje drobné soukromé zemědělce.

Žalobce též uvedl, že odůvodnění výše uložené pokuty je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. V odvolání totiž poukázal na skutečnost, že vlastníci okolních pozemků, na kterých bylo podstatně vyšší množství postižených stromů, dostali pokuty poměrně neodpovídající pokutě, kterou dostal žalobce. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl pouze tolik, že rozhodující pro výši pokuty nebyl pouze objem postiženého dřeva, ale též další zákonná kritéria. Vůbec však nevysvětlil, o která konkrétní kritéria se v daných případech má jednat.

Dále žalobce tvrdí, že nebylo přihlédnuto k likvidačnímu účinku pokuty, který mu jako důchodci mohl být způsoben. Pro případ, že soud napadené rozhodnutí nezruší, navrhl žalobce alespoň snížení uložené pokuty.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že správní orgán ve svém rozhodnutí obsáhle popsal, jak posoudil jednotlivá zákonná kritéria výše pokuty. K otázce výše pokuty v porovnání s ostatními pokutovanými vlastníky lesních pozemků v dané oblasti žalovaný uvedl, že bylo přihlédnuto k míře zavinění jednotlivých obviněných, neboť v jiných případech, na které žalobce poukázal, byly sice uloženy pokuty poměrně nižší, avšak bylo tomu tak proto, že obvinění byli pouze spoluvlastníky dotčených pozemků. Žalobce je naopak jediným vlastníkem pozemku, o nějž jde v nyní projednávané věci, a tedy byla míra jeho zavinění vyšší.

Pokud jde o žalobcovo tvrzení, že správní orgán I. stupně zachází s Lesy ČR preferenčně, uvedl žalovaný, že k podnětu žalobce byla provedena kontrola na lesních pozemcích Lesů ČR, přičemž žádná pochybení nebyla zjištěna. Žalovaný odmítl, že by Lesy ČR na rozdíl od nestátních vlastníků lesních pozemků nebyly pokutovány v případě, že se dopustí správního deliktu.

V ostatním žalovaný odkázal na závěry uvedené v prvostupňovém a v napadeném rozhodnutí.

Ze správního spisu vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti.

Z protokolu o kontrolním zjištění ze dne 12. 10. 2012, č. j. ČIŽP/49/OOL/1212980.002/12/VSJ, vyplývá, že při kontrole provedené téhož dne na výše uvedeném pozemku žalobce bylo zjištěno, že žalobce neprovedl včasné vytěžení a asanaci 44 kusů smrků napadených lýkožroutem, čímž umožnil dokončení vývoje nové generace škůdce na napadených stromech, jejich opuštění a ohrožení lesa jako složky životního prostředí.

Příkazem ze dne 17. 1. 2013, č. j. ČIŽP/49/OOL/SR01/1212980.002/13/VSJ, byla žalobci za uvedený skutek, v němž správní orgán I. stupně spatřoval správní delikt podle § 4 písm. c) zákona o ČIŽP, uložena pokuta ve výši 23.000,- Kč. Příkaz byl zrušen odporem, který žalobce podal.

Nato správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí ze dne 7. 11. 2013, č. j. ČIŽP/49/OOL/SR01/1212980.005/13/VSJ, jímž byla žalobci uložena za tentýž správní delikt pokuta ve výši 18.000,- Kč. Uvedené rozhodnutí však bylo zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 2. 2014, č. j. 4/580/14, 94217/ENV, a vrátil věc správnímu orgánu I. stupně k novému projednání, a to z procesních důvodů.

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 5. 6. 2014, č. j. ČIŽP/49/OOL/SR01/1212980.013/14/VSJ, byl žalobce opět shledán vinným výše uvedeným správním deliktem a opětovně mu byla uložena pokuta ve výši 18.000,- Kč. Správní orgán I. stupně shledal, že žalobce nesplnil své povinnosti vlastníka lesa podle zákona č. 285/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů (dále jen „lesní zákon“), neboť svou nečinností způsobil ohrožení lesa množícím se lýkožroutem vylétajícím z odumřelých či částečně napadených neodstraněných stromů. Pokud jde o výši pokuty, uvedl správní orgán I. stupně, že žalobce neasanoval včas 44 kusů napadených smrků o celkovém objemu cca 35 m³; jednání žalobce tedy bylo vyhodnoceno jako relativně málo závažné. Žalobce se deliktu dopustil omisivním jednáním, které zjevně trvalo více než jeden měsíc před kontrolou provedenou dne 12. 10. 2012. Jako k polehčující okolnosti bylo přihlédnuto k tomu, že žalobce splnil opatření k nápravě, která mu byla uložena, a proto byla pokuta uložena jen ve výši 0,36 % nejvyšší zákonné sazby.

Žalobcovo odvolání bylo zamítnuto nyní napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 8. 2014, č. j. 1324/580/14, 57724/ENV. V němž se žalovaný plně ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně. Uvedl, že žalobce nepochybně nezjišťoval ani neevidoval výskyt a rozsah škodlivých činitelů, preventivně nebránil vývoji, šíření a přemnožení hmyzích škůdců, čímž porušil svou povinnost vlastníka lesa podle § 32 lesního zákona. Tento následek byl podle názoru žalovaného způsoben zaviněným omisivním jednáním žalobce. Pokud jde případný likvidační účinek pokuty, uvedl žalovaný, že až do 19. 8. 2013 byl žalobce osobou samostatně výdělečnou činnou a dle údajů v katastru nemovitostí vlastní pozemky o celkové výměře 46.922 m², přičemž součástí těchto pozemků jsou stavby pro bydlení a jedna stavba bez čísla popisného. Taktéž žalobce spoluvlastní další pozemky se zemědělskými stavbami. Z tohoto důvodu dospěl žalovaný k závěru, že uložena pokuta na žalobce likvidační dopady mít nemůže. Zároveň žalovaný připustil, že ač byla vlastníků okolních pozemků za obdobné skutky uložena pokuta

poměrně nižší, než žalobci, bylo tomu tak na základě dalších zákonných kritérií podle § 5 odst. 1 zákona o ČIŽP.

Městský soud v Praze napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal v rozsahu žalobních bodů, přičemž podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu. Jelikož bylo napadené rozhodnutí zrušeno pro nepřezkoumatelnost podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., bylo rozhodnuto bez nařízení ústního jednání.

Žaloba je důvodná.

Pokuta byla žalobci uložena za správní delikt podle § 4 písm. c) zákona o ČIŽP ve znění do 30. 6. 2017, dle něž se správního deliktu dopustí ten, kdo „*svým jednáním nebo opomenutím obrozí nebo poškodí životní prostředí v lesích tím, že vlastním zaviněním vytvoří podmínky pro působení škodlivých biotických a abiotických činitelů.*“

Správní orgány shledaly, že žalobce porušil své povinnosti podle § 32 odst. 1 a 2 lesního zákona, neboť nezjišťoval ani neevidoval výskyt škůdců, nezjistil tedy jejich přemnožení a neprovedl ochranný zásah směřující k zastavení šíření škodlivých organismů podle § 32 odst. 2 písm. b) lesního zákona, kterým by v tomto případě byla těžba včetně odklizení pokácených stromů.

Soud předně konstatuje, že správní delikt, za něž byla žalobci uložena pokuta, je bezpochyby založen na zavinění pachatele, nikoliv na objektivní odpovědnosti. To vyplývá z výše citovaného textu zákona, který za prvé hovoří o jednání nebo opomenutí pachatele a za druhé dodává, že pachatel musí škodlivý následek způsobit „*vlastním zaviněním*“. Pokud by tedy žalobce prokázal, že proti šíření lýkožrouta učinil veškerá opatření, která po něm bylo možné rozumně požadovat, a přesto kvůli extrémním přírodním podmínkám nebyl schopen působení lýkožrouta v lese zabránit, bylo by namíste učinit závěr, že se správního deliktu nedopustil, neboť není přítomen prvek zavinění.

Již z tvrzení žalobce uvedených v žalobě je však zřejmé, že jeho jednání zaviněné bylo. Žalobce přiznává, že v létě roku 2012 kroky potřebné k zastavení šíření lýkožrouta nečinil, protože musel své úsilí soustředit na jiné části svého zemědělského hospodářství, konkrétně v létě prováděl žně a na podzim musel zasít. Tyto okolnosti však nejsou žádným objektivním důvodem, který by žalobce jako vlastníka lesa zprošťoval jeho povinností k ochraně lesa podle § 35 lesního zákona. Skutečnost, že žalobce tyto povinnosti plnil dříve, tedy na jaře roku 2012, je pro posouzení pozdějšího období zcela nerozhodná, neboť žalobce byl povinen zjišťovat výskyt škůdců a případně bránit jejich šíření po celý rok.

Žalobce měl tedy své hospodaření uspořádat takovým způsobem, aby byl schopen šíření lýkožrouta zjistit a příslušnými kroky mu bránit též v létě a na podzim roku 2012. Jen v případě, že by tak činil, a i přesto by k šíření škůdce na základě objektivních podmínek došlo, by se mohl odpovědnosti za správní delikt zprostit. Přiznává-li však v žalobě výslovně, že byl v daném období zcela nečinný a šíření lýkožrouta se ani nepokusil bránit, potvrzuje tím závěry správních orgánů, podle nichž omisivním jednáním vytvořil podmínky pro působení škodlivého činitele v lese. Za takových okolností již není

namíste zkoumat, zda by k šíření lýkožrouta mohlo docházet i v případě, kdy by žalobce své povinnosti plnil, a tedy se soud nezabýval žalobcem navrženými důkazy v podobě článků o obecném stavu boje proti lýkožroutovi na severní Moravě v daném období.

Důvodná není ani námitka, že správní orgán I. stupně sankcionuje pouze nestátní vlastníky lesů a protiprávní jednání státního podniku Lesy ČR toleruje. Za prvé žalobce tuto námitku uplatnil jen v obecné rovině, zatímco žalovaný ve vyjádření k žalobě věrohodně přestřel, že se správní orgán I. stupně při své kontrolní činnosti zaměřil i na lesní pozemky Lesů ČR, a to dokonce k podnětu žalobce, avšak neshledal pochybení srovnatelná s postupem žalobce. V každém případě však platí, že i kdyby správní orgán I. stupně subjekt odlišný od žalobce v rozporu se zákonem nesankcionoval, nemohlo by to v žalobci vyvolat legitimní očekávání, že bude nezákonně postupováno i v jeho případě. Správní praxe, která může v jednotlivcích vyvolat legitimní očekávání, je totiž založena pouze soustavným jednáním správního orgánu, nikoliv jednotlivými excesy. Nadto ani správní praxe, která je v rozporu se zákonem, zpravidla není způsobilá legitimní očekávání v jednotlivcích založit (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006-132, č. 1915/2009 Sb. NSS, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2010, č. j. 6 Ads 88/2006-159, č. 2059/2010 Sb. NSS).

Dále žalobce namítl, že odůvodnění prvostupňového i napadeného rozhodnutí je nepřezkoumatelné v části týkající se výše uložené pokuty.

Podle § 5 odst. 1 zákona o ČIŽP se při ukládání pokuty přihlíží „zejména k závažnosti, způsobu, době trvání a následkům protiprávního jednání“.

Soud konstatuje, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně se dostatečně zabývalo všemi těmito kritérii. V rozhodnutí se jednoznačně uvádí, že žalobci byla uložena pokuta ve výši 18.000,- Kč s ohledem na skutečnost, že včas neasanoval 44 kusů kůrovcem napadených stromů, jeho jednání spočívalo v nekonání, respektive neplnění jeho zákonných povinností podle lesního zákona, přičemž tento stav trval prokazatelně po dobu delší než jeden měsíc. Ve prospěch žalobce bylo zohledněno, že žalobce splnil opatření nápravě. Podle názoru soudu tedy odůvodnění uložené pokuty v prvostupňovém rozhodnutí bylo přezkoumatelné a řádně hodnotilo zákonná kritéria.

S žalobcem se ovšem lze ztotožnit, že žalovaný se v rozhodnutí o odvolání nepřezkoumatelným způsobem vypořádal s odvolací námitkou, podle níž byly jiným pachatelům téhož deliktu z okolních pozemků uloženy pokuty, které vzhledem k počtu zasažených stromů poměrně neodpovídaly žalobcově pokutě. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl pouze tolik, že jiným osobám sice byly uloženy pokuty nižší nebo stejné jako žalobci, ačkoliv tyto osoby způsobily rozsáhlejší napadení kůrovcem, avšak těmto osobám byly uloženy relativně mírnější pokuty s ohledem na další zákonná kritéria. Až ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že rozdíl spočíval především v tom, že osoby, kterým byly uloženy pokuty mírnější, nebyly na rozdíl od žalobce jedinými vlastníky dotčených pozemků, nýbrž pouze jejich spoluvlastníky.

Správní soudy ve své ustálené judikatuře zdůrazňují, že přezkoumatelné je zásadně jen takové rozhodnutí, které se vypořádává se všemi námitkami, které uplatnili účastníci řízení. Jak vyplývá z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 11.4.2006, č. j. 31 Ca

39/2005-70 (č. 1282/2007 Sb. NSS), nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku se všemi námitkami, které v něm byly uvedeny, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí zpravidla spočívající v nedostatku důvodů.

Totožný závěr plyne též z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19.12.2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71, v němž soud uvedl, že z odůvodnění rozhodnutí o odvolání musí být „seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje pouze obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správními, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí.“

Těmto podmínkám napadené rozhodnutí nedostalo, neboť k odvolací námitce žalobce o správní praxi ukládání sankcí pouze vágně odkázalo na zákonná kritéria, aniž by z něj bylo seznatelné, proč v daných případech byla uložena pokuta poměrně nižší, než která byla uložena žalobci. S odvolací námitkou se tedy nevypořádal způsobem, z něhož mohlo být žalobci seznatelné, proč námitka nebyla považována za důvodnou. Ani soud nemůže úvahu uvedenou v napadeném rozhodnutí přezkoumat, neboť by musel domýšlet, na základě kterých konkrétních okolností byly v daných případech uloženy různě vysoké pokuty. Správní uvážení o výši trestu sice nelze redukovat na striktně početní úlohu, avšak odvolateli k jeho námitce musí být sděleno, proč mu byla uložena pokuta vyšší než v jiném případě, jaká skutečnost založila odlišnost ve výši trestů. Dodatečné sdělení důvodů rozdílné praxe správního orgánu žalovaným v řízení o žalobě není způsobilé odstranit vady nepřezkoumatelnosti, neboť rozhodnutí musí být přezkoumatelné samo o sobě a vadu spočívající v jeho nepřezkoumatelnosti správní orgán svými vyjádřeními v řízeních před soudem zhojit nemůže. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 9. 2003, č. j. 1 A 629/2002-25, č. 73/2004 Sb. NSS, správní orgán nemůže nedostatečné odůvodnění svého rozhodnutí zhojit „případným podrobnějším rozbořením právní problematiky učiněným až v soudním řízení o přezkumu tohoto rozhodnutí“.

Z výše uvedených důvodů tedy bylo nutné napadené rozhodnutí zrušit pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Konečně se soud zabýval námitkou žalobce, že žalovaný nepřihlédl k možnému likvidačnímu dopadu výše pokuty na žalobce. Tato námitka však důvodná není. Žalovaný se k této námitce uplatněné již v odvolání vyjádřil, přičemž dospěl k závěru, že žalobce jako bývalý podnikatel a vlastník mnoha pozemků nemůže být likvidačně postižen relativně nízkou pokutou, jež mu byla uložena. Na tyto důvody napadeného rozhodnutí žalobce v žalobě žádným adekvátním způsobem nereagoval, uvedl pouze, že je starobní důchodce.

Soud má za to, že pouhá skutečnost, že je žalobce důchodce, o jeho majetkových poměrech ničeho nevypovídá. Naopak skutečnost, že žalobce vlastní rozsáhlé zemědělské i jiné pozemky, nasvědčuje závěru, že má k dispozici příjmy, jež jsou oproti průměrnému důchodci nadstandardní. Ostatně sama výše pokuty, 18.000,- Kč, byť není zcela zanedbatelná, nevyvolává *prima facie* pochybnosti o tom, zda nemůže mít na běžného

vlastníka lesa likvidační dopad. Chtěl-li by žalobce toto své tvrzení prokázat, musel by podrobně tvrdit a prokázat, že jeho majetková situace je natolik tristní, že pro něj i takto nízká pokuta může znamenat neschopnost zajistit si živobytí; taková tvrzení, natož pak důkazy k nim, však žalobce neuplatnil.

Jak vyplývá z výše uvedeného, napadené rozhodnutí bylo podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušeno pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Soud naopak nepřistoupil ke zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť to vadou nepřezkoumatelnosti stíženo nebylo. Jelikož bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, nemohl soud sám nahradit chybějící úvahu žalovaného a přistoupit k moderaci výše pokuty podle § 78 odst. 2 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něž má na náhradu nákladů řízení právo ten účastník, který byl v řízení úspěšný, v nyní projednávané věci tedy žalobce. Předně žalobce zaplatil soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč. Dále mu náleží odměna advokáta za dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“), tedy převzetí věci a podání žaloby. Podle § 7 položky 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu náleží advokátovi za každý úkon právní služby odměna ve výši 3.100,- Kč, celkem tedy 6.200,- Kč. Nadto mu podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu za každý úkon právní služby náleží paušální náhrada výdajů ve výši 300,- Kč, celkem tedy 600,- Kč. Spolu s DPH ve výši 21 % tedy odměna advokáta činí celkem 8.228,- Kč. Celkové náklady žalobce tedy činí 11.228,- Kč.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 6. prosince 2017

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: L. H.